

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. XIV. Ostendit multum interesse, nullam earum ad professionem
admittere quarum spiritus rebus prædictis contrarius est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

Dominus
dat gratiā
q̄is quas ad
ordinem S.
Matris vo-
cauit.

tiam det, & licet modò non habeat eam quam quidē oportebat, perfec-
tionem, facile tamen appetit, eam iam cō tendere, idque colligere
summo gaudio & iucunditate, quam sentit ex eo quidē iam nullum, con-
vila vitæ huius rē sibi negotium posthac fōre videat; nec non cōlument
illa delectatione, quam ex omnibus rebus ad religionem spectantibus
percipit.

Icerum dico, si quæ ad ea, quæ mundi sunt, affecta sit, & operamus-
der ut paulatim proficiat, illam ad monasteria nostra proferat incep-
tione, & si nihilomin⁹ omnino Monialis esse velit, ad aliud Monasterium
concedere posse; sin minus, visuram quomodo fibres sit succellula;
quæ hoc primum incepi, non insimulet, quod ipsam non commone-
rim. Si modò cælum in terra inueniri possit, domus hæc cælum est, &
satis est soli Deo placere, & de propria commoditate parum sollicite;
& satis commodè beneque in ea sumus. Sed, si amplius quid debet,
omnia perdet, quia id hic non habebit. Anima porro, quæ contentata
est, similis est naufragio; hic enim, quantumvis cibis sapidus est, nu-
seam eius concipit, & quod benevolentis quām cupidissimè comedunt
hoc ipsi in stomacho naufragio cierit. Alibi melius salutem suam open-
tur, & forsitan ad eam paulatim pertinet perfectionem quam lucem
non poterat, cū illa simul & semel hic assumatur. Nam eti-
candum sit tempus, ut quoad interiora ab omnibus penitus nos sequi-
riū est, tamē strenuus & mortificemus, quoad interiora tamen id fieri debet quam
exteriora si-
multata re-
pudientur.

Etsi ad per-
fectionē in-
teriorū tem-
pus necessa-
riū est, tamē strenuus & mortificemus, quoad interiora tamen id fieri debet quam
exteriora si-
multata re-
pudientur.

CAP V T XIV.
OSTENDIT, QUANTI REFERAT, N V L L A M E A R V M
professionem admittere, quarum spiritus rebus prædictis
contrarius est.

Monaſteriū
ingrediētis
intērio ſpe-
ſanda eſt. CRediderim equidem Dominum benignè & fauorabiliter
modum se gerere erga cum qui firmam apud se deter-
tionem faciat: atq; ideo illius quæ ad Ordinē admittitur consideran-
tentio eſt, ſcilicet ut non ſolum huic veniat ut ſibi ipſi bene inque-
admodum hodierna die permultas facere videmus. eſto hanc inten-
Dominus perficere poſſit, ſi persona bono ſit ingenio, & valeat inde-

at, si ingenium non habeat, nullatenus adiuncta erit: nam nec seipsum intelliget, quomodo ad monasterium veniat, nec etiam alias, ut meliorem intentionem induat, ei postea persuadere cupientes. Plerumque enim sit, ut, quæcumque hunc defectum habet, semper sele melius poterit intelligere quid sibi conueniat, quæ prudenterissima est. Quod malum huiusmodi est, ut id ego velut immedicable reputem; communiter namque aliquam malitiam secum fert. ubi quidem magna est congregatio, facile id tolerabitur; sed inter tam paucas ac nos sumus, minimè tolerandū est. Cum præclarum aliquid ingenium ad bonum induci incipit & pertrahit, firmiter ei adhaerescit, videt quippe, id sibi expedientissimum esse: & si forte ad magnum frumentum habendum non pettingat, saltem ad bonum consilium dandum, & ad alia plurima erit uile, ita ut nulli molestum sit: at quando alicui deest ingenium, nescio quem illa in communitate facere fructum possit, damni verò inferre posset plurimum. Hic defectus admidum paruo aut brevi tempore non notatur: plurimas quippe inuenire est, quæ bene quidem loquuntur, sed parum intelligunt; aliæ contra verbis breves sunt, & non eloquentes, sed ad multa intelligenda idoneæ, quamquam & sanctas quasdam simplicitates inuenire sit, quæ in rerum mundanarum tractatione & conuersatione parum versatae sunt, sed ad cum Deo conuersandum maximè industria.

Quocirca diligenter videant & dispiciant Superiores oportet, quænam admittant, & admissas lōgo tempore explorent, antequam vota eas finant emittere. Date operam, ut tandem mundus intelligat, potestatem vobis esse ad ineptas & inhabiles dimittendas: nam in monasterijs, in quibus austeritates locum habent, multas adhuc faciendū causas inuenire erit, nec sibi illæ iniuriā fieri putabunt, si id rite obserueretur. Hoc eo dico, quia tempora nostra iam ita infortunata sunt, & tanta nostra debilitas, satis ut non sit id nos habere ex institutione ac præcepto, quæ ante nos fuerunt, quo minus intueamur id, quod præsentes & moderni ut honorificū duxerunt, ne quā scilicet amicis iniuriā & offendiculū inferrent, itaq; dū paruā inferre iniuriā cauemus, ad quoddā hominū obloquiuī impediendū (quod tamen nihil omnino est) bonas laudabilesq; cōsuetudines in desuetudinē & obliuionē venire sinimus. faxit Deus, ut in altera vita non luant, quæ tales in Ordinē admittunt; numquam quippe aliquis deest prætextus, quo, hoc nefas & illicitū non esse, ipse nobis persuadeamus. Et est hoc huiusmodi, ut singulas nostrā per se adhuc aduertere oportere, Deoq; in precibus id cōmendare, & Superiorē ipsam animare; cum res sit, quæ usque adeo ad uñā quamque in particulari spectat. Vnde Deum precor, ut sapientiam ac lucem in hoc vobis elargiatur. Et

*Ad quid
bonū inge-
niū proficit?*

*Cōsuetudē-
nes b. n. ne-
gligenda nō
sunt.*

ipsa mihi persuadeo, quādiu Præposita, sine vlo sinistro affectu a ipsione, commodum domus querit, futurum, vt Deus ipsam nunquam errare patiatur: & econtra, in harum commiserationum, & futuratum con-federationum, intuitu errorem neutriūam defuturum credo.

CAPUT XV.

QVANTVM SITVM SIT BONI IN EO, VT QVIS SE, ETIA
quando se innocentem & sine culpa condemnari vi-
det, non excusat.

ID, quod nunc docere vos volo, mirè me confundit, & ruborem-
Ignum mihi iniicit, scilicet, ne vos vllatenus excusat (quod satis pe-
ctissima quædam, & maximorum meritorum est consuetudo) me etiam
opere & re ipsa præstare oportet, quod quoad hanc virtutem vnde
cere volo fateor (& quidem verissimum est) in hac me quām minimū
profecisse: nunquam enim (vt mihi quidem videtur) occasio mihi de-
cogitandi mihique persuadendi, maius bonum fore ac virtuosius, me-
euflare. Verùm quia interdum id licitum est, imò malè quis faceret, si
non excusareret; hinc discretionem, aut (vt melius loquar) humilitatem
habeo, ad tunc hoc faciendum cum expedit. Magnæ siquidem humili-
tatis argumentum est, videre, immēritò & innocentes nos damnari al-
lere; q; qui facit etiā nā ille Dominum Iesum, qui omnes nostras opes
abstulit, egregiè imitatur. Vnde etiā atq; etiā vos rogo, vt vos quoniam
exercere fatigatis: magnos quippe secum hæc res fructus fert; & vice versa,
nullum omnino in nostri excusatione commodum video; nisi forte
quibusdam in casibus, dum scilicet aliquam proximo irascendi occa-
nem daremus, veritatem eīnon aperiendo. facile hoc intelligi, quoniam
rem me discretionem habebit. Evidem permagni referre arbitrio, ut
hunc se virtuti quis assuefaciat, aut veram à Domino humilitatem obne-
re fatigat; etenim ex hac altera illa proueniat oportet. Qui enim res
humilis est, re ipsa velle ac desiderare debet, vt paruiat, vexetur, crag-
etur, & condemnetur, esto nihil, cur id mereatur, commiserit, si enim res
humilis est.

Satiusest in. tari Dominum velit, quanā in re melius quam hac, eum imiteret; mil-
tib; vobis corporali ad hoc opus est fortitudine, nullis viribus, nullo alterius auxi-
tibus, quam lio, præterquā Dei solius. Velle sane carissimæ, vt ad insignes hæc virtu-
tes comparandas, omne nostrū studiū & conatus, & omnis pñnitentia no-
stra tenderet: nam quod ad alias excessivas & immoderatas austen-
tias, nos tis me, in illis vobis permittendis, quam strictissimam esse
quod nocere eæ valetudini possint, si sine discretione suscipiantur; sed a
priori illo non est quod timeamus; virtutes enim internæ, quantumlibet
magnæ, corporis robur non imminuunt, quo minus Religioni vuln-

OPERA

N. VI

*Humilis est,
& Dominū
imitatur,
qui se im-
merito con-
demnari pa-
titur, nec je-
excusat.*